

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' ένεννιντα πέντε,
τό Κουδέρνο πάει πρίμα με πονέντε

Δωδέκατς ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αι' Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' ευθείας πρός έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κ τώ φράγκα είναι μόνο.
Για τά ξένα όμως μέρη—δέκα φράγκα και' στο χέρι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπη
πρός δύο είκοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξωθέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Του 'Ιουνίου τρίτη,
πολλών 'ψηλόν' ή μύτη.

Πεντακόσα πέντε και με δέκ' άκόμα,
νέον 'Υπουργείον έγινε με χρῶμα.

Πολιτικά σημαντικά.

Κι' έγινε Πρόεδρος λοιπόν ό κύριος Ζαήμης,
τρέ κομ' ήλ φό μουστακαλής κι' άνήρ εύήχου φήμης,
μ' έπαίνους και μ' έγκώμια και Βουλευτών πομπάς,
κι' άμέσως τά κατέβασε ό γέρο-Τσαρλαμπάς,
και την κουδούνα βλέποντας με πόνο ψιθυρίζει:
«χαρά 'στον που θά την χαρή και θά την κουδουνίζη.»

Και πρίν εύχαριστήριον ό Πρόεδρος νά κάνη
καθώς ό νόμος τής Βουλής κι' ή τάξις παραγγέλλει,
έν τής Αύλης 'στον Θεωρή χρυσό μαντάτο φθάνει
πώς 'στό Τατόι 'γρήγορα ό Βασιληάς τόν θέλει,
κι' ό Θεωράκης στολισθείς καθ' όλην την έντέλειαν
σαν 'Αγγελος χωρίς πτερά πετᾷ πρός την Δεκέλειαν.

‘Ο Βασιληάς κι' ό Θεωρής,
όπου τούς βλέπεις κι' άπορείς.

Καλῶς το τῶ γαρούφαλο, καλῶς τόν κανακάρη,
ό Βασιληάς 'μιλεῖ,

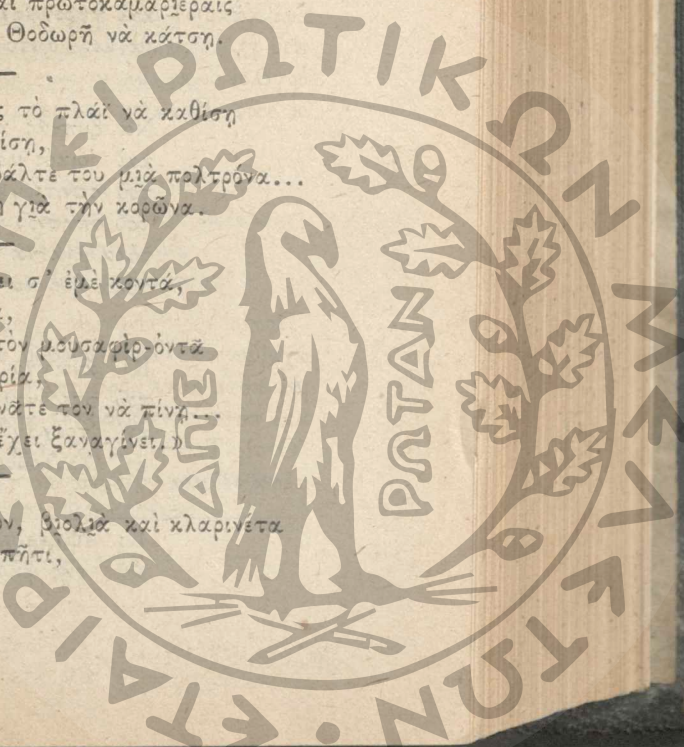
για σέ θά σφάξω σήμερα τό σιτευτό μοσχάρι,
τοῦ Παλατιοῦ στολή.

‘Ας πᾶνε 'στον άγύριστο φαρμακεραῖς ήμέραις
κι' έλα μαζί σου νά χαρῶ και νά σέ κάνω μάτσι...
δοῦλοι μου, καμαριέροι μου και πρωτοκαμαριέραις
βάλτε 'στό Τραπεζί μου τόν Θεωρή νά κάτση.

Κι' αν θέλῃ 'στῆς Βασίλισσας τό πλάι νά κηθίσῃ
κανείς μή μουρμουρίσῃ,
κι' αν θέλῃ νᾶναι δίπλα μου βάλτε του μιᾷ πολτρώνα...
τιμῇ για τήν Βασίλισσα, τιμῇ για τήν κορῶνα.

Θέλει με τήν Βασίλισσα, θέλει σ' έμε κοντά,
θέλει με τήν Μαρία,
σηκῶστε τον και φέρτε τον 'στον μουσαφίρ-όντά
και 'στην Τραπεζαρία,
κι' όλοι με τό ποτήρι μου κερνάτε τον νά πίνῃ...
τέτοιος Κορδοναρούμπαρος δέν έχει ξαναγίνει!»

Κι' άρχισαν τότε φλούγκελχρον, βιολιά και κλαρινέτα
‘στοῦ Βασιληᾶ τό σπῆτι,

και 'στο Τραπεζί: 'κάθισαν κι' εστρώσανε πετσέτα
για τον Μεσολογγίτη.

Κι' ο Βασιληάς σαν ευγενής και τζέντλεμαν πολύ
την πιο καλλίτερη μπουκιά 'στον Θόδωρο προσφέρει,
κι' ο γέρο-Μώψ, του Βασιληά το ξακουστό σκυλί,
έγλειφε και ξανάγλειφε του Θόδωρ το χέρι,
κι' αυτός τον Μώψ τον έλεγε χαϊδευτικά σκυλάκι
και πότε πότε του βριγχε κανένα κοκκαλάκι.

Κατάλογος των φαγητών
προς πείσμα τόσων νηστευτών.

Σούπα Κορδοναρούμπαρας καθώς και μακκρόνια
ως είδος τι Κορδόνια,
καμπόσα Κορδονοπατι και Κορδονοπατέ,
όπου κανείς ως σήμερα δεν τ'άφαγε ποτέ.

Λάχαν' αλά Κορδόναιο, Κορδονηδόν μοσχάρι
και Κορδονέζα ψάρι,
Κορδονοφρούτα πάμπολλα σε κάνιστρα χρυσά,
κομπόσταις αλά Κορδοναί και παγωτό Κορδόνι,
άλλ' όμως ως αφήσωμε την λίστα 'στά' μισά
γιατ' ή παραδαρμένη μας τ'ακούει και λιγώνει.

Κι' έβαρουσαν τα βιολιά
μέ Κορδονικό μεράκι...
καλώς σ' ηύρα Βασιληά,
καλώς σ' ηύρα Θωδωράκη

Ο Τρικυπής σαν τ'ακούση
τί θα 'πῃ για το τσουμπούσι,
πού δεν τ'όλπιζε ποτέ ;...
τόκα μία, δώσε χέρι,
κι' ο Θεός, άγαπητέ,
δεξιά να μάς τ'ά φέρη

Κι' έτρωγαν εκεί κι' επίναν
κι' εκουθεντίαζαν γλυκά,
και γαρούφαλα του 'διναν
σαν κι' αυτόν παρθενικά.

Νά ξυπνάς και να κοιμάσαι
και 'δικός μας πάντα νάσαι,
του σπητιού να σε θαρρούμε,
του σπητιού να μάς θαρρής,
τόκα μία να σε χαρούμε,
τόκα δύο να μάς χαρής.

Κι' άνοιγαν κουμανταρίαις,
πού φτερόνουν την καρδιά,
κι' έτρεχαν βρουσούλαις κρύαις
κι' έλουλούδιζαν κλαδιά.

Κι' έψαλε τρελλό πουλάκι
άπ' της άκρης των κλαδιών :

«Άσπρο μου γαρουφαλάκι,
Βασιληά των λουλουδιών.»

Τέτοιαις τιμαίς άνέλπισταις 'γενήκαν 'στο Κορδόνι
κι' όπόταν τέλος άρχισε το βράδυ να σιμώνη,
ο Βασιληάς του Θόδωρ το λέγ' ιδιαίτερος :
«κάθισ' εδώ να κοιμηθής σε στρώμα μυρωδάτο,
κι' αν είμεθα στενόχωρα και δεν υπάρχει μέρος
σύ πέσε 'στο κρεβάτι μου κι' εγώ κοιμούμαι κάτω.»

Κι' ο Θωδωρής άπήντησε : «κύρ Βασιληά σπολλάτη,
μηδέ το σπῆτι με χωρεί και μήτε το κρεβάτι.»
κι' έτράβηξε 'στην Κηφισιά ή Κορδονάτη Λάμια
μέ βάρος περισσότερον κατά διακόσα δράμια.

Άλλ' ούτε δευτερόλεπτον εκεί δεν εκουμήθη,
όλο κι' έστριφογύριζε φουσώντας εις το στρώμα του,
και περασμένες εποχάς και χρόνους ένθυμήθη,
πού κοπανούσε Βόρειον κι' εκείνος και το κόμμα του.

Ο Θωδωράκης δίχως να χαζεύη
τα πρόβατα της στάνης του μαζεύει.

Ο κύριός μου Βασιλεύς μ' ευγένειαν μεγάλην
μ' άνέθηκε Κυβέρνησιν να σχηματίσω πάλιν.
Έσείς τί λέτε ;... θέλετε Κυβέρνησιν να κάνω ;
κι' εκείνοι τούπαν «θέλουμε και μέ το παρπάνω.»

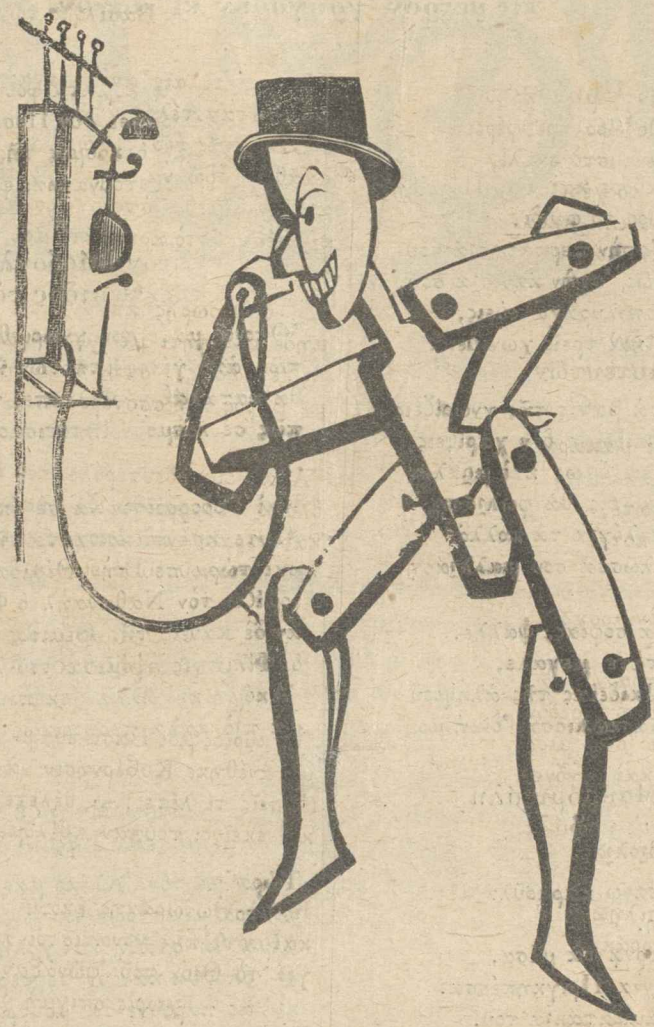
Κι' ο Θωδωράκης έκανε 'στ' αλήθεια πώς δεν θέλει,
και τότε πιά γονατιστοί πολλοί Κορδοναρέλοι
για το Θεό, του 'φώναξαν, Κυβέρνησι να κάνης
χωρίς στιγμή να χάνης.

Κι' ο Φασουλής παρών εκεί μεθ' όλων έγονάτισε
κι' άπλώνων τα ξεράδια του με δάκρυα φωνάζει :
«Τζάνουμ Κορδοναρούμπαρα, Κυβέρνησι σχηματίσε,
και μη μάς βγάξης την ψυχή με το πολύ σου νάζι.»

Κι' ο Θωδωρής σαν είδε πιά την τόση βουρλισία,
αφού με παρασφίγγετε, τούς είπε, μέ το ζόρι
θα κάνω θέλωντας και μη και τούτη την θυσία
μονάχα για χατήρι σας, πιστοί μου δορυφόροι.
Η τόση προθυμία σας μεγάλως μ' ένθαρρύνει,
άλλως αν δεν ήθέλατε Κυβέρνησις να γίνη,
θ'άφινα για τα μέλλοντα και τωρινά συμβάντα
τόν άχρουν τον εξαδέλφον να κυβερνά για πάντα.

«Αν γίνεσαι Κυβέρνησις 'δική σας ή τιμή,
κι' όστις χαρτοφυλάκιον σφοδρώς επιθυμεί,
παρακαλώ το χέρι του 'ψηλά να το σηκώση
να καταλάβω καθαρά ποιοι το ζητούν και πόσοι.

Κι' άμέσως τότε σύσσωμον της στάνης του τ'άσκιρι
έσήκωσε το χέρι,
κι' έβόμβει συνωθούμενον των Ύπουργών το σμήνος
μέ γέλοια, μέ πηδήματα, και μούτρα παραλά,
κι' ο Φασουλής παρών εκεί το 'σήκωσε κι' εκείνος,
το 'σήκωσε κι' ο Θωδωρής άπ' όλους πιά 'ψηλά,

Ο Φασουλής μ' ένύπνια σωστών Ίσοζυγίων
τηλεφωνεί 'στους δανειστάς το νέον Ύπουργείον.

και 'στον Γεροκωστόπουλον έπέλλισεν άπόνως :
«είσύ θα μείνης δυστυχώς άπέξω του Νυμφώνος.»

Ο δ' Άχιλλεύς όλίγου δειν λιπόθυμος να πείση
και τούπε αμού την έφτεριασε, Κορδόναρα μπαμπέση.
Δέν έχεις άλλον σαν κι' έμέ μες 'στους Κορδονολάτραις
και κρίμα πού μ' έφίλησες σαν ήλθ' από τας Πάτραις,
ήταν εκείνο το φιλι σαν το φιλι του Γιούδα,
πού τον Χριστόν έπρόδωσε για 'λίγα ψωροσκουδα.

Πάψε πιά της διμιλίας
και τα χάδια τα παληά...
πάρε 'πίσω της φιλίας,
πάρε 'πίσω τα φιλιά.

Μά και προς τον Χρηστόπουλον ο Θωδωράκης σπείσας
και με πολλήν διάχυσιν τούς ώμους του θωπείσας,
τού λέγει « Άσημάκη μου, προς έργον έτοιμάσου,

είναι πολλὰς ή χάρις σου κι' άσμη τ'ονόμα σου,
μά σε στολίζει πάντοτε και συνέσις και κρίσις
και δείξε θάρρος σήμερα κι' ύπομονήν σπάνιαν,
κι' όπταν ο σιδηρόδρομος τελειώση της Δαρίσσης
τότε θα γίνης Ύπουργός εις την Συγκοινωνίαν.»

Κι' έκραξεν ο Χρηστόπουλος με πάθος «άμέμενα !...
μέ μπαμπέση, Κορδόναρα, την σκάρωσες κι' έμένα...
δέν έχω καθώς φαίνεται μηδέ 'στον ήλιο μάτια
κι' αν Άσημάκης λέγωμαι συ μ' έκανες μπακίρα.»

Έτσι λοιπόν έφύτρωσε το νέον Ύπουργείον
μέ τόσα παρακαλία,
πού λέγεται πως τάγια θα σώση των άγίων,
κι' έσκουζανε τσακάλια,
κι' εγώ του Κορδονάραγα τούς Ύπουργούς λιμπίστηκα
βλέπωντας άπ' όπίσω των κοπαδια θεοθήστικα.

Καντάδες νέων Ὑπουργῶν
εἰς μέτρον ὀργήγορον κί' ἄργον.

Ἐστὸν Πετρίδην τῆς Παιδείας
μὲ συγκίνησιν καρδίας.

Μαῦρα τὰ μοῦρα τῆς μουρίδας, μαῦρος καὶ σὺ, Πετρίδη,
κατάμαυρο τὸ μάτι σου, κατάμαυρο τὸ φρόδι.
Ἄργος ἔσθ' ἡ κάθε βῆμα σου καὶ ἔσθ' ἡ περπατήσιά σου
κί' ἕνα καρβέλι λέν πολλοὶ πῶς τρῶς ἔσθ' ἡ καθισιά σου,
ἀλλ' ὅμως λέν καὶ κάμποσοι πῶς πολυραχατεύεις,
μῖαν ὥρα κάνεις ὄρεξι, δὴ τρῶς, καὶ τρεῖς χωνεύεις.

Τῆς βαθείας Ἑλληνικούρας κατὰ βάθος τῆς γνωρίζεις
κί' οὔτε κάστανα ποτέ σου τῆς Παιδείας δὲν χαρίζεις,
ἔχεις καὶ μαλλίων πληθώραν, ἔχεις ὅμως καὶ μαλά,
κί' ἐκεῖ μέσα δίχως ἄλλο ἢ γλαυκῶπις θά φωλιάσῃ,
ὅμως τώρα, μαλλιαρέ μου, μὲ τὰ λόγια τὰ παλλὰ
εἶναι κίνδυνος μέγας μὴ κί' ἡ γλῶσσα σου μαλλιάσῃ.

Τὸν δασύμαλλον τὸν ἄνδρα σὺ, θεὰ σοφίας, ψάλλε...
χαίρετ' ὦ σε, κύρ Πετρίδη, λογιώτατε μεγάλε,
καὶ θά μείνης πάντα φάρος τῆς Παιδείας τῆς ἀλκίμου
ἂν ἔσθ' ἡ θέσις τῆς κρατήσεως μιά Δασκάλισσα δίκη μου.

Ἐστὸν Κυριακούλη Μαυρομιχάλην,
νέον μὲ λόγον καὶ μὲ κεφάλι.

Ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ περνῶ καὶ κάνω καρπούλι
νά' ὁ δὴ τὸν Κυριακούλη,
αὐτὸν ποῦ τοῦ Ρωμαϊκοῦ θά κυβερνᾷ τὰ μέσα,
ποῦχει καὶ κύρη ξακουστὴ καὶ μάνα Πριγκιπέσσα.
Ὡμορφονιὸς ἀληθινά, ξέρει τὰ γραμματάκια του,
ἔχει καὶ τὴν ἀξία του, στρίβει καὶ τὰ μουστάκια του.

Ἐστὸν Σμολένσκη τὸν γερό
καὶ σπαθάτο λιγερό.

Γιὰ τὸν Σμολένσκη, βρε παιδιά, θά ρίξω ἕνα σμπάρο...
εἶνε μέγας καὶ τρανός, τὸν λέω καὶ κουμπάρο.
Εἶδε κί' ἐσπούδασε πολλὰ ἑστὰ μέρη τῆς Εὐρώπης,
ἀλλ' εἶναι κί' ἄνδρας ἄξιος τῆς ζηλευτῆς Μερόπης,
ἀγαπημένης ἀδελφῆς Ὀφέλης τοῦ Σκυλίτη,
ποῦ πρό καιροῦ μοῦ βάπτισε τὸ τρίτο μου κορίτσι,
κί' ὅποιος τολμήσῃ νά μὲ ὀδῇ ἑστὰ μάτια γιὰ φοβέρα
μὲ τοῦ κουμπάρου τὸ σπαθὶ τὸν κόβω πέρα πέρα.

Εἰς τὸν Νίκο τὸν Λεβίδην,
τὸν Σαῖν Ζούστ τοῦ Κορδονίδην.

Ἐν Ὑπουργεῖον ἔπρεπε κί' εἰς σέ κατὰ καθήκον,
ἀλλ' ὄχι τῶν Ναυτικῶν,
μὰ τώρα βάστα, Νικολῆ, ἑστὴν σάπια μας μαοῦνα
κί' ἂς μὴ σέ πιάνῃ ξερατὸ ἑστὴν θαλασσοφουρτοῦνα.

Συνεταράχθ' ἡ θάλασσα, κί' ἡ γόπες κί' ἡ μαρίδες
κουβέντιαζαν μὲ τοὺς ροφούς καὶ μὲ τῆς σιναγρίδες :
«ἐμάθατε τὸ ξαφνικὸ κί' ἀνέλπιστο χαμπέρι
πῶς ὁ Λεβίδης ἐγίνε θαλασσινὸ ξεφτέρι ;»

Τὰ κύματα φουσκώνει σὰν Βορείας,
γράφει τὸν Ποσειδῶνα ἑστὴν πατοῦνα του,
κί' ὁ κόσμος τῆς θαλάσσης καὶ στεριάς
φουρτοῦνα μας φωνάζει καὶ φουρτοῦνα τῶ.

Ἐστὸν Βάσσογλη τὸν Φίλιππῃ,
τῆς Θέμιδος τὸν τσελεπῃ.

Ὅποιος μαζί σου γνωρισθῇ καὶ δίχως νὰ τὸ ξέρῃ
πῶς ἀπὸ γένος ἵπποτων ἡ σκούφια σου βαστᾷ,
θὰ καταλάβῃ, Φίλιππε, ἡμέρα μεσημέρι
πῶς σὲ κοσμοῦν ἵπποτισμοῦ χαρίσματος ἄγαστά.

Καὶ Γοδοφρεῖδον νὰ σέ πῶ καθόλου δὲν διστάζω,
ἄλυτε κί' ἀδιάσπαστε τῆς Κορδονάρας κρῖκε,
καὶ τώρα ποῦ τὴν Θέμιδα ἑστὸ μπράτσο σου κυττάζω
νομίζω τὸν Ναθαναήλ ὁ Φίλιππος πῶς βρήκε,
ἂν δὲ κανεὶς τῆς Θέμιδος καταπατῇ τοὺς τύπους
ὁ Φίλιππος ὀφόμεθα τοῦ λέγει ἑστους Φίλιππους.
Ἀκόμη κί' ἄλλα σκόπευα νὰ πῶ γιὰ σέ, κύρ Φίλιππε,
μὰ πιὸ καλὰ προφορικῶς ν' ἀκούσης τὰ ἐπίλοιπα.

Ἐστὸν Σκουζέ τὸν διπλωμάτη
μὲ τὴν κάσσα τὴν γεμάτη.

Τώρα μὲ τὸν Ἀλέκο μας, τὸν διαλεκτὸ παγκιέρη,
μοῦτρα μινίστρων θά γενοῦν ὡς εἶδος θειαφοκίρι.
Αἶμα θά στάζῃ καὶ χολὴν ἡ καθεμιά του νότα
κί' ὅλοι θά κάνουν τέσσερα τὰ βάσκανά των μάτια,
κί' ἂς πάρουνε τὰ μοῦτρα των οἱ Βούλγαροι σὰν πρώτα
Μακεδονίαις νὰ ζητοῦν καὶ δευτέρα Βεράτσια.

Ἐστὰς σχέσεις μας τὰς διεθνεῖς ἀπὸ μικρὸς τυρβάζεις,
μὰ ξέρεις καὶ πῶς βγάζουνε τὸν δύσκολο πικρά,
μπορεῖς καὶ τὸ συνάλλαγμα ν' ἀνεβοκατεβάξῃς
καὶ λένε πῶς ἑστῆς ἐκλογαῖς ἐξώδεφες γερά,
κί' ἂν Ὑπουργεῖο σοῦδωσαν μὲ γειά σου καὶ χαρά σου...
τὸ πῆρες μὲ τὸν κόπο σου, μὰ καὶ μὲ τὸν παρὰ σου.

Εἰς τὸ πρῶν Ὑπουργεῖον,
ποῦ δὲν ἄκουσ' ἐλαγγεῖον.

Συμβάσεις ἂν υπέγραψες κί' ἡλᾶτωσες δασμούς,
ἀλλ' ὅμως παρεδίξες τοῦ κράτους τοὺς θεσμούς,
γιατὶ δὲν ἄφησες σκυλιὰ ν' ἀλέσουν ἑστὸ Δοβλέτι
κί' ὅλων τὰ μάτια τῆκαμες γαρίδα γιὰ ρουσφέτι.

Καὶ καμπόδαῖς ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τοῦ Κορυδαλλοῦ τοῦ δεινοῦ λαμποῦ μυθιστορία
ἀνὰ τὸν ὅλον τῶν Ἀθηνῶν οἱ κοσμοῦσ' ἀκούσανται,
ποῦ θά γίνῃ αὐτὴν μεγάλη φασαρία...
κατὰ κομψὰ φυλλάδια ἐντὸς ὀλίγου βγαίνει
εἰκόνες περιέχουσα ζωγράφων καὶ μεγάλων,
τούτέστι Λυτῶν, Ροῦλων, Φωκῶν, καὶ τῶν ἄλλων.
Ἐπὶ τῆς ἀναρτήσεως καὶ τὸ Πανεπιστήμιον
τὰ μὲν περισπούδαστον καὶ γλαφυρὸν δοκίμιον,
ὁ Στεφανίδης ἔγραψεν, ὁ νέος Φιλοπαίην,
ὅστις μὲς προὔποσχετ' ὅτι πολλὰ ἑστὴν ἐπιστήμην.

Τυπογραφεῖον Χιῶτην, νέος παντοῦ ρυθμός—Φωκίωνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμός.